

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/18/2022
Identifikačné číslo spisu:	4119200932
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:4119200932.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu Y. J., nar. X. E. XXXX, bytom L., Y., právne zast. advokátom Mgr. Michalom Ferčákom, so sídlom Bernolákova 1652/29, Topoľčany, proti žalovanému U. O., nar. X. E. XXXX, bytom O., právne zast. advokátom JUDr. Mariánom Mackom, Kocel'ova 2, Nitra, o zaplatenie 12.000,- eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26CoZm/3/2020-163 z 25. februára 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 31CbZm/2/2019-110 z 16. júla 2020 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zmenkový úrok vo výške 6% ročne zo sumy 12.000,- eur od 2. februára 2016 do 23. júna 2016 a zmenkovú odmenu vo výške 20,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,08%.

2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca vystavil žalovanému celkovo tri zmenky, všetky na zmenkovú sumu vo výške 6.000,00 eur so splatnosťou dňa 1. februára 2016. Predmetom tohto konania sú dve z týchto troch zmeniek, keď konanie vedené pod sp. zn. 32CbZm/1/2019, ktorého predmetom bolo zaplatenie tretej zmenky bolo už právoplatne skončené. Predmetné zmenky boli vystavené za účelom vrátenia troch pôžičiek, každá v sume 6.000,00 eur, ktoré žalobca poskytol žalovanému v hotovosti dňa 18. januára 2016 v Nitre. Konštatoval, že poskytnutie sumy 18.000,00 eur žalovanému a vystavenie zmeniek neboli v konaní sporné, sporná nebola ani výška zmenkovej sumy a ani splatnosť zmeniek. Za sporné považoval tvrdenie žalovaného o tom, že tieto zmenky boli z jeho strany vyplatené, teda že žalobcovi

bola zaplatená suma vo výške 18.000,00 eur, ako aj suma 5.000,00 eur na úrokoch, skutočnosť, ktorú žalobca popieral.

3 Splnenie kauzálného záväzku žalovaným žalobcovi vrátením poskytnutých finančných prostriedkov mal súd prvej inštancie preukázané svedeckou výpoveďou svedkyne R. D., ako aj svedeckou výpoveďou svedka E. P.. Súd upriamil pozornosť na to, že obaja svedkovia zároveň zhodne uviedli v akých bankovkách boli peniaze vrátené žalobcovi a že sa vrátenie peňazí uskutočnilo vo vonkajšom priestore a uviedli aj približne rovnakú lokalitu, keď svedkyňa uviedla ako styčný bod Žalár Pub a svedok uviedol aj konkrétnu ulicu za Lidlom, kde ide o objekty, ktoré sa nachádzajú v tesnej blízkosti miesta, kde malo aj podľa zmienek dôjsť k zaplateniu zmenkovej sumy (Kremnická ulica). Ďalej uviedol, že pokiaľ aj žalobca spochybňoval výpoveď svedka E. P. z časového hľadiska, kde mal žalobca pochybnosti vzhľadom na značný časový rozdiel odovzdania peňazí uvádzaný svedkom A. P. oproti svedkyňi R. D., poukázal na to, že sám svedok pri svojej výpovedi uviedol, že si nepamätá kedy to bolo, uvedenú dobu iba odhadol, jeho prítomnosť pri odovzdaní peňazí bola však potvrdená aj svedkyňou R. D. v rámci jej svedeckej výpovede. Za podstatné označil potvrdenie zaplatenia sumy vo výške 18.000,00 eur oboma svedkami žalobcovi pri absencii tvrdenia a prípadného preukázania existencie iných záväzkov žalovaného voči žalobcovi.

4 V súvislosti s príslušenstvom zmenky, t. j. so zmenkovým úrokom a zmenkovou odmenou, súd nemal za preukázané zaplatenia sumy vo výške 5.000,00 eur, ktorou mali byť hradené úroky zo strany žalovaného v pravidelných mesačných splátkach po 1.000,00 eur, keďže ani jeden svedok neuviedol, že by bol priamo svedkom zaplatenia tejto sumy zo strany žalovaného, keď svedkyňa R. D. mala mať vedomosť o zaplatení len od žalovaného a svedok E. P. priamo uviedol, že nebol svedkom zaplatenia tejto sumy.

5 Výslovil záver, že žalobcovi patrí zmenkový úrok vo výške 6% ročne zo sumy 12.000,00 eur od 2. februára 2016 do 23. júna 2016, ako aj zmenková odmena vo výške 20,00 eur, keďže uhradenie týchto nárokov žalobcu nemal súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti za preukázané.

6 Konštatujúc vyššie uvedené skutočnosti, súd ustálil, že návrh žalobcu je dôvodný iba sčasti, keď na základe vykonaného dokazovania mal za dostatočne preukázaný iba záver o zaplatení zmenkovej sumy vo vzťahu k obom zmenkám, ktoré boli predmetom tohto konania.

7 O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Za úspešného v konaní označil žalovaného. Žalobca bol v konaní úspešný len v časti zmenkového úroku vo výške 282,08 eur a zmenkovej odmeny vo výške 20,00 eur, spolu teda v sume 302,08 eur, čo predstavuje úspech v konaní rozsahu 2,46%. Žalovaný tak bol v konaní úspešný v rozsahu 97,54%. Súd z uvedeného dôvodu uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 95,08% (rozdiel 97,51% - 2,46%).

8 Na základe odvolania žalobcu proti zamietajúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie a závislému výroku o náhrade trov konania Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 26CoZm/3/2020-163 z 25. februára 2021 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% na účet právneho zástupcu žalovaného do troch dní od doručenia rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

9 V súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil ako v rovine skutkových zistení, ktoré zodpovedajú vykonanému dokazovaniu, tak aj v rovine právneho posúdenia, a preto nevidel dôvod odchyliť sa od logických a správnych záverov a úvah súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí.

10 Odvolací súd v odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobca sa v odvolaní proti rozsudku súdu

prvej inštancie zameral na spochybňovanie výpovedí vypočutých svedkov, ktoré interpretoval účelovo až špekulatívne. Za podstatné pre súd prvej inštancie označil tvrdenia svedkov o tom, že žalovaný žalobcovi sumu 18.000,- eur vrátil, z čoho vyplynul pre súd jediný možný záver o tom, že žaloba v časti istiny nie je dôvodná. Zdôraznil, že uvedené tvrdenie platí aj napriek určitým nezrovnalostiam vo výpovediach týchto svedkov, čo však vzhľadom na časový odstup, kedy malo dôjsť k odovzdaniu peňazí a dátumu ich výpovede (cca 4 roky) označil za pochopiteľné. Výslovil názor, že nemožno od svedkov žiadať, aby si vzhľadom na časový odstup pamätali presne a úplne všetky detaily, ktoré s odovzdaním sumy 18.000,- eur súviseli. Z uvedeného odvolací súd vyvodil, že svedkovia vypovedali spontánne, tak ako si na predmetnú situáciu pamätali, čo svedčí aj o tom, že si svoje výpovede dopredu nekoordinovali. Mal za to, že o pravdivosti ich tvrdení svedčí aj skutočnosť, že takéto svoje tvrdenia poskytli aj pre účely prípadného trestného konania voči žalobcovi, so všetkými dôsledkami, ktoré sú s takýmto konaním spojené, vrátane následkov krivej výpovede. Za účelové až špekulatívne a hlavne nezodpovedajúce vykonanému dokazovaniu označil úvahy prečo a za akým účelom žalovaný vyberal alebo mohol vyberať peniaze z účtu, koľko mohlo časovo trvať prepočítavanie bankoviek žalovaným a svedkyňou, resp. prečo si svedkyňa nepamätá na detaily zmeniek, ako aj na rozpor svedkov ohľadne počtu zmeniek alebo tvrdení svedkov a žalovaného o tom, kto predmetné zmenky roztrhal. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne a logicky ustálil aj dátum, kedy malo dôjsť k odovzdaniu sumy 18.000,- eur žalobcovi. Keďže z vykonaného dokazovania jednoznačne aj pre odvolací súd vyplývalo, že žalovaný sumu 18.000,- eur žalobcovi zaplatil, súd musel vychádzať z tvrdenia žalovaného o tom, kedy žalovaný sumu žalobcovi zaplatil, ktorú výpoveď podporila aj svedkyňa D.. Poukázal na to, že z jej výpovede totiž vyplýva, že na to, aby žalovaný splatil žalobcovi sumu 18.000,- eur, musel predať byt a po tom, ako obdržal finančné prostriedky, tieto odovzdal žalobcovi, čomu muselo zákonite predchádzať ich vybratie z účtu. Z jej výpovede vyplýva, že o týchto vzťahoch medzi žalobcom a žalovaným mala detailné informácie, nakoľko žije so žalovaným v spoločnej domácnosti a vo svojej výpovedi ohľadne dátumu odovzdania peňazí uviedla, že mala vedomosť od žalovaného, kedy si vyberal peniaze z banky. Výslovil názor, že túto výpoveď potvrdzuje aj výpis z účtu v peňažnom ústave zo dňa 22. júna 2016, kedy mal žalovaný pripravené peniaze na odovzdanie. Odvolací súd uzavrel, že z celého kontextu vyššie uvedených dôkazov, nie je dôvod nesúhlasiť so záverom súdu prvej inštancie o tom, kedy došlo zo strany žalovaného k splneniu záväzku.

11 V súvislosti s námietkou žalobcu, že súd poprel povahu zmenky, keď opomenul, že zmenka nie je dôkazom o práve, ale právom samotným, čím žalobca predložením prvopisu zmenky uniesol svoje dôkazné bremeno a je na žalovanom, aby preukázal kedy a akú sumu žalobcovi zaplatil, odvolací súd uviedol, že bol to samotný žalobca, ktorý okrem toho, že sa domáhal plnenia na základe predložených zmeniek, v podanej žalobe poukázal aj na kauzálny vzťah, ktorý predmetné zmenky mali zabezpečovať. Zdôraznil, že tvrdenie, že žalovaný žalobcovi nič nedlhuje, môže byť relevantné len v spojení s tvrdeným zánikom dohodnutého dôvodu vystavenia zmeniek, preto aj odvolací súd považoval obranu žalovaného za relevantnú a zároveň preukázanú. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že žalobca podal predmetné žaloby za účinnosti CSP, kedy už súd nevydáva zmenkový platobný rozkaz kde obranou proti platobnému rozkazu je podaný odpor a nie námietky, založené na prísnej koncentračnej zásade. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že súd prvej inštancie v ďalšom konaní postupoval konzistentne v súlade s ust. CSP, ktoré mu umožňujú prihliadať aj na neskôr uplatnené prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany (§ 153 ods. 2 a § 154 CSP).

12 Napokon sa odvolací súd nestotožnil ani so žalobcovým tvrdením o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia, keď podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými, pre rozhodnutie vo veci relevantnými námietkami, pričom svoje rozhodnutie v tomto smere riadne odôvodnil. Zdôraznil, že nie je úlohou súdu reagovať na všetky námietky uplatnené účastníkmi počas konania, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie vo veci význam a sú vo vzťahu k uplatnenému nároku relevantné.

13 O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP a s poukazom na úspech žalovaného v odvolacom konaní, s tým, že o výške náhrady trov rozhodne samostatným uznesením súd prvej inštancie za aplikácie ustanovenia § 262

ods. 2 CSP.

14 Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolaním napadnutý rozsudok označil za nezákonný, svojvoľný a nepreskúmateľný. Ďalej žalobca vyjadril svoj nesúhlas so skutkovými a následnými právnymi závermi odvolacieho súdu, nakoľko sa nezhodujú s vykonanými dôkazmi a boli nesprávne posúdené. Uviedol, že pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a s čl. 6 ods. 1 dohovoru. Konštatoval, že plne rešpektuje právo odvolacieho súdu, vyplývajúce z § 387 ods. 2 CSP, uplatnenie tohto práva je však na mieste v situácii, kedy sa so žalobcom uplatnenou argumentáciou zákonným spôsobom vysporiada súd prvej inštancie, čo sa ale nestalo v tomto prípade. Namietal, že jeho odvolacie dôvody odbil odvolací súd pomerne stroho tým, že žalobcom uvádzanú interpretáciu vykonaných dôkazov označil za účelovú až špekulatívnu. Spôsob, akým sa odvolací súd vysporiadal s argumentáciou žalobcu uvedenou v podanom dovolaní, označil za porušujúci právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a vykazujúci znaky arbitrárnosti, ako aj zjavnej neodôvodnenosti. Poukazoval na to, že konkrétne, pomerne obsiahlo namietal, že napriek povahe zmienkových vzťahov, kedy žalobca dôkazné bremeno uniesol už samotným predložením prvopisu zmienek, dátum 23. jún 2016, ako dátum údajného zaplatenia súdy ustálili výlučne na základe tvrdení žalovaného. Keďže súdy skutočnosť, či k samotnému odovzdaniu peňazí vôbec došlo odôvodnili výpismi z účtu a výsluchmi dvoch svedkov R. D. a E. P.. Poukázal na to, že aj súd prvej inštancie označil výpisy z účtu len za nepriamy dôkaz a tiež na skutočnosť, že z výpisov z bankového účtu nevyplýva žiadna priama ani nepriama súvislosť medzi hotovostnými výbermi a odovzdaním vybraných súm žalobcovi. V súvislosti s výpoveďami uvedených svedkov opätovne poukazoval na okolnosti, vzhľadom na ktoré svedecké výpovede nepovažoval žalobca za vierohodné. Ďalej žalobca namietal, že žalovaný neuviedol žiadne objektívne prekážky, ktoré by mu bránili priložiť čestné vyhlásenia svedkov, trestné oznámenie a výpisy z bankového účtu už k podanému odporu v súlade s § 267 ods. 1 CSP, resp. ktoré by mu bránili zabezpečiť prítomnosť svedkov už na prvom pojednávaní. Žalobca vyslovil názor, že v súlade s § 153 ods. 2 CSP a aj s prihliadnutím na zásadu rovnosti strán civilného sporového konania, nemal súd na prostriedky procesnej obrany žalovaného prihliadať. Ďalej namietal, že v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu absentuje náležité vysporiadanie sa s odvolacími námietkami žalobcu, ako aj dôvody nevykonania žalobcom navrhnutých dôkazov a to zvukových záznamov z pojednávania zo dňa 22. júna 2020 v časti týkajúcej sa výsluchu svedkov. Uzavrel, že odvolací súd vôbec nedal žalobcovi presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a nereagoval ani na jeho podstatné odvolacie námietky.

15 Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

16 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

17 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

18 Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, keď v dovolaní poukazuje na vady odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku ako aj rozsudku súdu prvej inštancie.

19 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

21 Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

22 K namietanej vade zmätočnosti pre nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutí vo veci konajúcich všeobecných súdov dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu stanoviska najvyššieho súdu nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (k tomu pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017).

23 Dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej právnej veci, vzhľadom na obsahové vady odôvodnenia rozsudku nie je na mieste aplikovať druhú vetu stanoviska ako výnimku z uplatňovania tohto pravidla.

24 Podľa § 383 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

25 Dovolateľ v dovolaní (časť III. dovolania) namietal, že nesúhlasí so skutkovými, ani s následnými právnymi závermi odvolacieho súdu, nakoľko sa nezhodujú s vykonanými dôkazmi a boli nesprávne posúdené, keď žalobca poukazoval na prakticky nulovú dôkaznú silu žalovaným označených dôkazov a ich rozpornosť. Prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím dovolacieho súdu, resp. aj súdu prvej inštancie, ktoré vyznelo v jeho neprospech. Neúspech v súdnom konaní nie je možné bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony.

26 Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

27 Zároveň dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní.

28 O arbitrárne rozhodnutie ide vtedy, ak je svojvoľné. Arbitrárnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Môže ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). V zmysle jeho judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (pozri napr. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012, I. ÚS 51/2020). Dovolací súd je toho názoru, že o takýto prípad nejde v súdnej veci.

29 Ak dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). V súvislosti s námietkou dovolateľa, že odvolací súd pochybil, keď sa neoboznámil s ním navrhovaným zvukovým záznamom z pojednávania, konaného dňa 22. júna 2020 a to v časti výsluchu svedkov R. D. a E. P., dovolací súd poukazuje jednak na ustanovenie § 384 CSP, podľa ktorého odvolací súd vykonáva dokazovanie v zásade vtedy, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, o prípad ktorý sa nejedná v prejednávanej právnej veci a ďalej z obsahu spisu vyplýva, že o pojednávaní, konanom dňa 22. júna 2020 bola v zmysle § 99 CSP spísaná zápisnica, ktorá zachytáva obsah svedeckých výpovedí svedkov R. D., ako aj E. P. a z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca bol namietal, že obsah zápisnice nezodpovedá skutočnému priebehu pojednávania. Vychádzajúc z odôvodnenia rozsudkov obidvoch súdov dovolací súd dospel k záveru, že nielen súd prvej inštancie, ale aj odvolací súd primerane vysvetlili z akých úvah vychádzali pri hodnotení svedeckých výpovedí svedkov R. D. a E. P., na základe akých okolností považovali ich výpovede za vierohodné a na ich základe spolu s ďalšími v konaní vykonanými dôkazmi mali za preukázaný zánik zmenkami zabezpečených záväzkov, teda zaplatenie zmenkami zabezpečených pôžičiek poskytnutých žalobcom žalovanému. Úvahy súdov oboch inštancií sú zrozumiteľné a nedošlo k takej diskrepancii vo vzťahu k navrhovaným a súdom vykonaným dôkazom, ktoré by znamenali, či už narušenie zásady rovnosti zbraní, alebo ktoré by inak znamenali odňatie prístupu žalobcu k spravodlivému procesu. Dovolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením dovolateľa, že súdy postupovali v rozpore s § 153 ods. 2 CSP, keďže napriek zásade koncentrácie, hospodárnosti a rýchlosti konania žalovanému súd prvej inštancie dal ďalší priestor na doplnenie dokazovania, hoci mal žalovaný vytvorený skôr dostatočný priestor na preukázanie jeho tvrdení a prihliadali na prostriedky procesnej obrany žalovaného, ktoré žalovaný nepredložil včas, nakoľko uvedené ustanovenie upravuje sudcovskú koncentráciu konania, ktorá nie je pre súd obligatórna a je ponechané na úvahe súdu, či prípadné omeškanie procesného úkonu, teda porušenie právnej povinnosti (§ 153 ods. 1 CSP) ospravedlní alebo na procesný úkon neprihliadne. Pri posudzovaní dôvodnosti uvedenej námietky odvolací súd prihliadol aj na tú skutočnosť, že predmetné konanie začalo už za účinnosti Civilného sporového poriadku a tak v konaní nebol vydaný zmenkový platobný rozkaz, možné námietky proti ktorému boli založené na prísnej koncentračnej zásade.

30 Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia odvolacieho súdu sú upravené v § 393 CSP. Popri všeobecnej úprave umožňuje ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V danom prípade odvolací súd nevyužil len možnosť skráteného odôvodnenia potvrdzujúceho rozhodnutia, ale na zdôraznenie správnosti doplnil vlastné dôvody.

31 Postupom súdov teda nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

32 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

33 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.